

הדומה ללב, תקנו להיות ביד שמאל. כמו שפירושה, לולב בימין, ואתרוג בשמאלו. והם כנגד זכור ושמור. ומי נטל שניהם? העמוד האמצעי. לולב בימינו, ואתרוג בשמאלו.

כאן האבות, והרועה הנאמן, ואתרוג וזכור ושמור, וברכו אותו ואמרו לו, אתה המנוחה הקדושה, והחברים שלך שהם ששה, כנגד אלו שהם שבעה. ואתה המנוחה הקדושה, נר מערבי באמצע, שכל ששה נרות מאירים מפה. בכל אחד נאמר בו, (משלי ב) נר ה' נשמת אדם.

והרועה הנאמן מאיר בך, ואתה בחברים שלך, והכל אחד בלי פרוד כלל. ומשם ואילך מתפשטים ענפים לכל פעלי החכמה, השלם דברי החבורה הראשונה שלך לעטר אותם.

פתח המנוחה הקדושה ואמר, בחבור הראשון נאמר, (שיר השירים ח) מים לא יוכלו לכבות את האהבה וגו'. מהו בוז? יום שני ויום ששי ויום שביעי של סכות, שבהם היו מנסכים מים ויין.

שבעה ימי סכות בהם היו מקריבים ישראל שבעים פרים לכפר על שבעים ממנים כדי שלא ישאר העולם חרוב מהם. זהו שכתוב ובחמשה עשר יום והקרבתם עלה אשה לריח ניחח לה' פרים בני בקר שלשה עשר תמימים. וביום השני פרים שנים עשר. וביום השלישי אחד עשר. וביום הרביעי עשרה. וביום החמישי פרים תשעה. וביום הששי פרים שמונה. וביום

השביעי שבעה. וכל יום היו חסרים. מדוע חסרים?

אמא כאן הוא רמוז, (בראשית ח) ותנח התבה בחדש השביעי. ומה שם בימי המבול (שם) והמים היו הלוף וחסור - אף כף בתשרי, שהוא החדש השביעי, שבו כמה מצוות: ראש השנה, ויום הפורים, סכה ולולב, אתרוג, מינים של הלולב, שופר - השכינה העליונה שורה על ישראל,

ואתרוג בשמאלו. אינון לקבל זכור ושמור. ומאן נטיל תרווייהו. עמודא דאמצעייתא. לולב בימיניה, ואתרוג בשמאליה.

אתו אבהן, ורעיא מהימנא, ואתרוג וזכור ושמור, וברכו ליה, ואמרו ליה, אנת בוצינא קדישא, וחבריאי דילך דאינון שית, לקבל אינון ז'. ואנת בוצינא קדישא נר מערבי באמצע, דכל שית נרות נהרין מנה. בכל חד אתמר ביה, (משלי ב) נר ה' נשמת אדם. ורעיא מהימנא נהיר בך, ואנת בחבריאי דילך, וכלא חד, בלא פרודא כלל. ומתמן ואילך מתפשטין ענפין לכל מארי חכמתא, אשלים מלין דחבורא קדמאה דילך לאעטרא לון.

פתח בוצינא קדישא ואמר, בחבורא קדמאה אתמר (שיר השירים ח) מים רבים לא יוכלו לכבות את האהבה וגו'. מאי בוז. יומא תניינא, ויומא שתיתתאה, ויומא שביעאה דסופות. דבהון הוו מנסכים מים ויין.

דשבע יומין דסופות, בהון היו מקריבין ישראל שבעים פרים, לכפרא על שבעין ממנן, בגין דלא ישתאר עלמא חרוב מנייהו. הדא הוא דכתיב, ובחמשה עשר יום והקרבתם עולה אשה לריח ניחח ליי פרים בני בקר שלשה עשר תמימים. וביום השני פרים י"ב. וביום השלישי י"א. וביום הרביעי עשרה. וביום החמישי פרים תשעה. וביום הששי פרים שמונה. וביום השביעי שבעה. וכלהו שבעין. ובכל יומא הוו חסרים. אמאי חסרים.

אלא הכא קא רמיז, (בראשית ח) ותנח התבה בחדש השביעי. ומה התם בימי טופנא, (בראשית ח) והמים היו הלוף וחסור, אוף הכי בתשרי, דאיהו גרמא שביעאה, דביה כמה פקודין, ראש השנה ויום הפורים, סכה ולולב אתרוג, מינון דלולב שופר. שכינתא עלאה שרייא